

det var vanskeligt at finde Rede i de Frøge, der ere aabnede. Smidlertid mener jeg dog, at allerede her i Tinget have de samme Hovedstrømninger gjort sig gældende som inden for Kommissionen, og de have ogsaa samlet Hovedpartierne paa samme Maade som der, idet Hovedbetragtningen og Grundtonen i Forhandlingerne have været ud fra Befolkningens og Forbrugernes Synspunkt at komme bort fra de store Uretfærdigheder, som ligge i den nuværende indirekte Beskatning. Man ønsker virkelig at gøre et Brud med dette System, kun ønske nogle at gøre det paa en Maade paa et Sted, andre paa en anden Maade paa et andet Sted. Det er det, der er Grundbetragtningen; hvordan saa de ærede Medlemmer, der have talt fra Højres Side, manøvrere omkring til højre og venstre for hverandre, er Grundtankegangen den samme, nemlig at være forsigtig med at slippe det bestaaende af Frygt for det ny, der vil komme, det vil sige hovedsagelig Landstingets Synspunkt eller Kapitalismens i Forhold til den almindelige Befolkning. Hvis ærede Medlemmer ville gaa det nøje igennem, er jeg sikker paa, at det allerede er ret kendeligt, og jeg føler mig overbevist om, at det ved fortsat Detail-Behandling vil blive endnu mere kendeligt. Jeg føler mig overbevist om, at de Sympatier, der ville være for at gaa noget mere i en Retning og noget mindre i en anden Retning, til hvvende og sidst ville samle sig i det ene Hovedspørgsmaal, jeg her har peget paa, og der ville nok de, som naturlig høre sammen, finde hverandre. Jeg skal ikke lade mig friste til at fordybe mig i Detailspørgsmaalene, der, som jeg allerede har sagt, heller ikke synes mig i nogen væsentlig Grad at høre hjemme ved denne Behandling. Naar de skulde høre hjemme her, maatte det være som opløsende Eksempel, og det er jo ogsaa i Egenstaa af saadanne, at de væsentlig ere komne frem. Det kunde jo være ret fristende for os, som nu i en længere Tid have beskæftiget os med de Spørgsmaal, at udkramme en hel Del Verdom paa disse Detailspørgsmaal. Men jeg tror, som sagt, ikke, det er praktisk, og skal modstaa Fristelsen i den Retning. Der er jo enkelte Medlemmer, som ere komne ind paa det. Men det synes mig, at det ærede Medlem for Hornslet (Neergaard) i Aftes grundigt, sikkert og klart godtgjorde, at hvor Kritikken af disse Detailspørgsmaal kom frem i Modsetning til det Parti, som han vilde slutte sig til, grundede den i Misforstaaelse. Jeg tror ogsaa, at Resten af det Stykke Arbejde, som i den Henseende vil være at gøre, naturligt

hører hjemme i Udvalget, der ville vi nok komme over den Slags Ting.

Jeg skal imidlertid tillade mig paa Grundlag af de Anførelser, som, efter at jeg har haft Ordet, ere komne frem i denne Sal, at supplere nogle af de fremkomne Betragtninger og optage til Bevarelse nogle enkelte — men kun nogle enkelte — af de Udtalelser, der ere faldne her i Salen, og jeg vil da først tillade mig at vende mig til den ærede Finansminister. Den første lille Udtalelse, vi hørte fra den ærede Finansminister her i Salen, gif hovedsagelig ud paa at modbevise den Betragtning, jeg havde gjort gældende, at vi kun kunne vente en tarvelig Mæglerstilling fra Regeringens Side. Den ærede Minister vilde søge at bevise, at han allerede havde indtaget en Mæglerstilling ved dette Forslag. Smidlertid vare de Grunde, som den ærede Minister derfor anførte, efter min Mening saa vage, at de for mig ikke have været overbevisende. Nogle af dem ere allerede berørte, f. Eks. af det ærede Medlem for Nyborg (N. Jensen), men jeg skal dog dvæle et Øjeblik ved dem. De Grunde, Ministeren fremhævede til, at man kunde betragte ham som Mægler, vare særlig, at han fremsatte Toldloven i Folketinget i Stedet for i Landstinget, hvor de mangle Arbejdslof, at den kom sammen med en Del andre Skattelove, som ogsaa indbefattede den eftertragtede Formue- og Indkomstskat, og at han havde ladet være i sit Forslag at optage Spørgsmaalet om Landbrugets Beskyttelse. Men naar man ser paa disse Grunde, vil enhver dog sige, at er der her Tale om en Mægling, er det i alt Fald en rent passiv Mægling, jeg tror, at Mæglingen har en endnu mindre tiltalende Karakter, men passiv er den i alt Fald. Spørgsmaalet om Forelæggelse i det ene eller i det andet Ting indeholder ikke stor Realitet. Jeg tror, at vi i Hovedsagen kunne være enige om, at den ærede Minister har fulgt den praktiske Vej, at lade dette Spørgsmaal, som er et finansielt Hovedspørgsmaal, begynde paa det almindelige Sted for finansielle Spørgsmaal, nemlig i Folketinget. Jeg tror, det er praktisk og naturligt, men jeg tror ikke, at der derved kan være antydnet nogen særlig Mægling. Hvis Ministeren nemlig kom til Landstinget og vilde forsvare det Standpunkt, Folketinget havde indtaget til Sagen, eller i alt Fald delvis forsvare det der, saa er det ganske vist en Fordel, men den samme Fordel kunde jo opnaas, hvis Forslaget kom først i Landstinget, og Ministeren senere vilde komme her til Folketinget og sige: Ja, jeg ved jo godt, at det kunne I ikke gaa ind paa, men jeg